

ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ 3 ΠΡΑΞΕΙΣ

ΤΗΣ

ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΧΑΡΙΖΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΙΤΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΚΑΣ — σύζυγος τῆς Ρίτας

ΘΕΙΟΣ

ΝΟΝΟΣ

ΦΙΟΡΟΣ

ΠΟΠΗ

ΜΑΙΡΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙΤΙΚΑ »

Κος ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ — ὑπηρέτρια

Ὑπηρετής

ΠΛΗΘΟΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

MASQUÉS

ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁραῖο μικροῦτσικο σαλονάκι. Ἀριστερὰ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου. Δεξιὰ τὸ δωμάτιο τῆς Ρίτας. Ἀπάνω στὸ ντιβάνι ριγμένα τὰ ροῦχα, πὺν θὰ βάλει αὔριο ἡ Ρίτα στὸ bal masqué: Μὴ φορεσιὰ τοιγγάνας.

Τὴ στιγμή πὺν ἀνοίγει ἡ αὐλαία ἡ Ρίτα μὲ ἀνυπομονησία νευρική σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τὸ νονὸ της.

ΡΙΤΑ. Μὰ ἐλάτε τώρα νονέ μου. Νά, μπῆτε στὸ γραφεῖο τοῦ Στεφάνου . . . μιὰ στιγμοῦλα μόνο νά· τόση δὰ μιὰ στιγμοῦλα μόνο. Ὡς νὰ προβάρω, μιλεῖ σᾶν παιδάκι χαδεμένο. Τώρα μὲ κάποιον κρυφὸ πείσμα, ἀκοῦτε τον ; τώρα γύρισε ἀπὸ τὴ Βουλὴ, εἰρωνικά, δημηγορεῖ πάλι· δὲν πᾶτε καὶ σεῖς νονέ μου νὰ τοὺς συγχαρῆτε ;

ΝΟΝΟΣ. Αἶ κατεργάρα, τὴνὲ χαϊδεύει, τώρα πὺν σοῦ ὑποσχέθηκα τὴ χάρη γιὰ τὸ θεῖο σου μὲ διώχνεις ; Μὰ μὴ βιάζεσαι δὰ τόσο, Ρίτα μου, ὡς αὔριο βράδυ πὺν θᾶναι ὁ χορὸς ἔχεις καιρὸ νὰ προβάρεις.

ΡΙΤΑ. παραποινάρικα, παιδίστικα. Ἔτσι εὐκόλα τὸ λέτε σεῖς· μὰ σὰ θὰ μοῦ πηγαίνει ἐμένα ἄσκημα τὸ μπολερό. . .

ΝΟΝΟΣ. σοβαρὰ καὶ διστακτικά. Ρίτα, μὰ ἄκουσέ με ἐπὶ τέλους, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Ἔλα νὰ καθίσουμε κοντὰ κοντὰ νὰ κουβεντιάσουμε, ξέρεις εἶναι πολὺ σπουδαῖο . . . μὴ γελᾷς.

ΡΙΤΑ. Πῶ πὼ τί σοβαρότητα. Μὰ τόσο σπουδαῖο εἶναι λοιπόν ;

ΝΟΝΟΣ. Σοῦ φαίνεται παρᾶξενο ; γελᾷς ;

ΡΙΤΑ. Ξέρετε νονέ, δὲ μ' ἔχουνε μένα συνειθίσει νὰ μοῦ λένε σοβαρὰ πράματα. Ἐμένα ὅλο γιὰ χοροὺς καὶ θεάτρα, γιὰ τουαλέτες καὶ γιὰ καραμέλες μοῦ μιλοῦνε . . . Ἀλήθεια, καλὰ καὶ τὸ θυμήθηκα· πὺν εἶναι οἱ καραμέλες μου ; παιδίστικα ψάχνει τίς τσέπες τοῦ νονοῦ της, ἐγὼ θέλω καραμέλες.

Ἔρχεται τρεχάτος ἀπὸ τὴ μέσα πόρτα τῆς σάλας ὁ θεῖος χοροπηδῶν-
τας καὶ κρατεῖ καὶ κουνουνίζει ἓνα ντέφι τοιγγάνικο.

ΘΕΙΟΣ. Νάτο νάτο. Μὲ τὰ ζήλια καὶ μὲ τὰ κουδουνάκια ὅπως τ'ὄθελες· χοροπηδᾷ σιγοτραγουδώντας εὐθυμα.

ΡΙΤΑ. ὀρμᾷ πασίχαρη καὶ τοῦ τὸ παίρνει. Χαρῶ το! στὴν ὑπερέτρια πού περνοῦσε μὲ ἄνθη· ἀνυπόμονα: ἦρθε ἡ Ἑλένη;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Ἀκόμα κυρία.

ΡΙΤΑ. Ἀκόμα! ὅταν θάρθει νὰ μοῦ τὸ πεις εὐθύς.

ΘΕΙΟΣ. Ἐ... τί ἔχει νὰ γίνεῖ αὔριο βράδυ. Νὰ ἀπόκρηες μιὰ φορὰ! Ποτὲ μὴν ξημερώσει. Εἴκοσι χρονῶμαι.

ΝΟΝΟΣ. κρυφὰ στὸ Θεῖο. Θάρθει καὶ ἡ Λουλούκα;

ΘΕΙΟΣ. χαμογελᾷ μὲ αὐταρέσκεια. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθῃ; Ἐγὼ πιά δὲν ξέρω τί κάνω... Νὰ σήμερα τὸ πρωῒ...

ΡΙΤΑ. τονὲ διακόπτει πασίχαρη. Γιὰ κύττα ἐμένα τὸ βραχιόλι μου... δείχνει μὲ τὰ μάτια της, ὁ νονός μου...

ΘΕΙΟΣ. Ποιὸς νονός; Ἡ θεία πρόνοια ἔτσι τονε λέω ἐγώ. Μὰ ὡς νὰ μπεῖ στὸ σπίτι μας ὅλα ἀλλάξανε, ὅλα πιὸ πλούσια, πιὸ ὡμορφα, πιὸ χαρούμενα! πιὸ καινούργια! Σήμερα τὸ πρωῒ πὺν σηκώθηκα τί νὰ δῶ; κυττάζω στὸν καθρέφτη εἰμouna εἴκοσι χρονῶ. Περπατῶ, τεντώνω τὰ χέρια μου, πιάνω τὸ σφυγμό μου, χτυπῶ τὸ τραπέξι, εἰμouna εἴκοσι χρονῶ. Πάω νὰ δέσω τὴ γραβάτα μου καὶ δὲν ξέρω πῶς ἀπὸ ἀπροσεξία φιλῶ τὴν Ἑλένη.

ΡΙΤΑ. γελᾷ. Δὲ ντρέπεσαι θεῖε...

ΘΕΙΟΣ. Οὐ καημένη καὶ σύ. Μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει οὔτε τίς δοῦλές δὲ μ' ἀφήνεις νὰ φιλῶ!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Κυρία, ἡ Ἑλένη ἦρθε.

ΡΙΤΑ. χαρούμενη. Ἦρθε; καλὰ καλὰ θὰ τὴ φωνάξω.

ΝΟΝΟΣ. ἀνακατεύει τὰ ρούχα τῆς Ρίτας. Παίρνει τὸ μπολερό μὲ τὰ κοσάρια.

ΘΕΙΟΣ. κρυφὰ στὴ Ρίτα. Πές μου λοιπὸν καημένη τοῦ τῶπες; Ἐπίτηδες σᾶς ἀφήκα μόνους δὲν τὸ κατάλαβες;

ΡΙΤΑ. ἀνυπόμονα παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νονοῦ της τὸ μπολερό της καὶ τὸ πετᾷ στὸ ντιβάνι, οὐ, τοὺς σπρώχνει νευρική νὰ φύγουνε. Μὰ πηγαίνετε λοιπόν. Ἄμα ντυθῶ θὰ σᾶς φωνάξω... ἔ τί κυττάζετε αὐτοῦ νονέ! δὲν κάνει, παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια του μὲ κοριτσένια ντροπαλосύνη τίς κάλτσες της πὺν ἐκεῖνος κρατοῦσε καὶ κύτταξε.

ΘΕΙΟΣ. Πῶ... πῶ μυγιάγγιχτη! Τὸ νονό σου ντρέπεσαι καημένη Ρίτα; ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο.

ΝΟΝΟΣ. προσπαθεῖ κάτω ἀπὸ εὐθυμο τόνο νὰ κρύψει τὴν ἀνησυχία του. Πῶς βιάζεσαι νὰ μᾶς διώξεις! Πᾶς κ' ἔρχεσαι νευρική—κᾶποιον περιμένεις! μὲ γέλοιο ψεύτικο.

ΡΙΤΑ. Ἐγώ ; καὶ ποιόν ; Ἔλα ἔλα νονέ μου νὰ χαρῆτε.

ΝΟΝΟΣ. Δὲ φεύγω νὰ δεῖς ἐσύ. ξαπλώνεται σὲ μιὰ πολυθρόνα.

ΘΕΙΟΣ. Μήτε ἐγώ !

ΡΙΤΑ. ἔτοιμη νὰ κλάψει σὰν παιδί. Καλὰ καλὰ μὴ φύγετε. πάειπρὸς τὴν κάμερά της.

ΝΟΝΟΣ. σηκώνεται. Σῶπα σὺ Ρίτα μου. Ἔλα τὸ χεράκι σου καὶ φεύγω.

ΡΙΤΑ. τοῦ δίνει τὸ χέρι της ποὺ ἐκεῖνος φιλεῖ, γελᾷ. Μὰ πάλι ;

ΝΟΝΟΣ. Μικροῦλά μου τὸ ξέρεις, ἐγὼ δὲν ἀποχορταίνω νὰ φιλῶ τὸ χεράκι σου.

ΘΕΙΟΣ. Σήμερα μάλιστα ποὺ τὸ ἐστολίσετε μ' ἓνα τέτοιο βραχιόλι, ξεσκεπάζει τὸ μπράτσο τῆς Ρίτας. Τί ὁμορφο καὶ παχουλὸ μπράτσακι ποὺ τὸ ἔχει ἡ Ρίτα μας . . . ἔ ;

ΡΙΤΑ. τραβώντας τὸ χέρι της. Οὐ μὰ δὲ ντρέπεται θεῖε, ἀνυπόμονα, ἔλατε τώρα πηγαίνετε. τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα.

ΝΟΝΟΣ. στρεφόμενος. Μὴν κλειδώσεις !

ΡΙΤΑ. Ὅχι ! Ὅχι !

Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου. Θόρυβος ἀπὸ φωνὲς καὶ δημηγορίες. Ὁ νονὸς μπαίνει. Τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμάζεται ἡ Ρίτα νὰ κλείσει, προβαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα βιαστικὰ τὸ κεφάλι τοῦ ὁ θεῖος ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος.

ΘΕΙΟΣ. Τοῦ τῶπες ;

ΡΙΤΑ. Naί, ναί.

ΘΕΙΟΣ. Καὶ δέχεται ;

ΡΙΤΑ. γελᾷ νευρικά. Πῶς τρέμεις ἔτσι θεῖε, ἡσύχασε. Μόλις γίνεи ὁ Στέφανος ὑπουργὸς θὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸν ἐργατικὸ σύνδεσμο καὶ διορίζεσαι ἐσὺ θεῖε μου στὴ θέση του, ταμίας.

ΘΕΙΟΣ. πηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Μπαίνει μέσα στὸ σαλονάκι. Ἀλήθεια ; ἀλήθεια ; ἀνηψοῦλά μου ! τὴ φιλεῖ. Νὰ μᾶς ἔλειπες ἐσὺ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ! . .

ΡΙΤΑ. μόλις κρατώντας τὴν ἀνυπομονησία της πιά. Μὰ θεῖε, κάνε μου τὴ χάρη, πῆγαινε, θέλω νὰ ντυθῶ. Φεύγει ὁ θεῖος καὶ ἡ Ρίτα μένει μοναχὴ.

ΡΙΤΑ. Ἄ ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους, κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι, ἔρχεται ἡ ὑπηρέτρια.

ΡΙΤΑ. Τὴν Ἑλένη. φεύγει ἡ ὑπηρέτρια.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σάλας πετιέται λαχανιασμένη μιὰ μικροῦλα ὑπηρέτρια γλωμῇ. Ὡς τὴ βλέπει ἡ Ρίτα τρέχει καὶ τὴν τραβᾷ ἀνυπόμονα ἀπὸ τὸ χέρι στὴν ἄκρη τῆς σκηνῆς δεξιὰ μιλεῖ λαχταριστά.

ΡΙΤΑ. Λοιπόν ; τὸν εἶδες ; τὸν εἶδες ;

ΕΛΕΝΗ. Naί, κυρία, τὸν εἶδα.

PITA. Καὶ τί σοῦ εἶπε ; Μίλα !

ΕΛΕΝΗ. Τίποτα, μὲ μορφασμὸ πόνου γιὰ τὴ Ρίτα τὴ σφίγγει.

PITA. Τίποτα ! . . . πῶς τίποτα ;

ΕΛΕΝΗ. Κάτι ἤθελε νὰ μὲ ρωτήσῃ. . . Μὰ δὲ μὲ ρώτησε. Κ' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὸ μπιλιετάκι Σας.

PITA. Λοιπὸν ; θάρρει αὔριο βράδῳ ; Τοῦπες πὼς θὰ ντυθῶ τσιγγάνα ;

ΕΛΕΝΗ. ἀπελπισμένα συμπλέκοντας τὰ χεράκια της. Τὸ ξέχασα !

PITA. γελᾷ. Μὰ σῶπα δὲν πειράζει. Ἔπειτα ; ἔπειτα ; Γιὰτί λφει δὲν ἐρχότανε τόσες μέρες ;

ΕΛΕΝΗ. μὲ φόβο. Κυρία, δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ πῶ.

PITA. μὲ ἀγωνία. Τί τρέχει ; Μίλα ! τῆς σφίγγει τὸ μπράτσο.

ΕΛΕΝΗ. Πονῶ !

PITA. Μὰ μίλιε καημένη Ἑλένη ! Μή με παιδεύεις !

ΕΛΕΝΗ. Μὲ ρώτησε.

PITA. Σὲ ρώτησε ;

ΕΛΕΝΗ. Ἄν ὁ νονὸς σας ἔρχεται ἀκόμα σπίτι. ξαλάφρωσε. Μὲ πιότερο τώρα θάρρος. Νά ! αὐτὸ μὲ ρώτησε.

PITA. ἀπὸ μέσα της. Πάει κ' ἔρχεται. Θεέ μου ! ἐπιμένει ἀκόμα. Μὰ πῶς νὰ τονὲ διώξω. Γιὰτί ; τί νὰ τοῦ πῶ ;

ΕΛΕΝΗ. παίρνει θάρρος καὶ μιλεῖ. Ἡ ἐκείνον ἢ ἐμένα ! Ἔτσι φώναξε. Ἡ ἐκείνον ἢ ἐμένα. Κ' ἐγὼ φοβήθηκα κ' ἔκαμα νὰ φύγω. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμα νὰ φύγω, μοῦ εἶπε πὼς δὲ θὰ ξανάρθει πιὰ.

PITA. ἀγωνᾷ. Δὲ θὰ ξανάρθει !

ΕΛΕΝΗ. Ὡστόσο λέει δὲ διώξετε τὸ νονό σας. . . Ἔτσι μοῦ εἶπε ! . . .

PITA. Μὰ γιὰτί ; Μὰ γιὰτί ; πάει κ' ἔρχεται. Τί ἀφορμὴ νὰ τοῦ βρῶ. Τί ἀφορμὴ ; Θεέ μου !

ΕΛΕΝΗ. συμμαζεῦεται στὴ γωνία καὶ ψιθυρίζει. Φοβοῦμαι !

PITA. σταματᾷ ἀπότομα. Τί εἶπες Ἑλένη ;

ΕΛΕΝΗ. Τίποτα κυρία . . . τίποτα . . .

PITA. Φοβᾶσαι ; τί φοβᾶσαι ; σὰ νὰ παραμιλεῖ. Ναὶ ναί, καλλίτερα ἔτσι. Καλύτερα. Καθίζει καὶ γράφει βιαστικά, σιγῇ. Νὰ πάρει αὐτὸ τὸ γραμματάκι καὶ πηγαινέ τοῦ το γρήγορα. . . Νάρθει θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ.

ΕΛΕΝΗ. Κυρία...

PITA. Πῶς τρέμεις ἔτσι θὰ δεῖς θὰ δεῖς ὅλα θὰ τελειώσουν καλὰ. πηγαινε. . .

Φεύγει ἡ Ἑλένη. Ἡ Ρίτα περπατεῖ νευρική. Ἀνακατεύει τὸ τσιγγάνικο χοστοῦμι. Κλεῖ τὴν πόρτα. Κάνει νὰ τὸ βάλει, ὅστερα τὸ πετᾷ. Εἶναι

ἀνήσυχη. Ἀκούγεται τὸ κουνδοῦνι τῆς δξώπορτας. Ἀφουγκράζεται. Μιά ὑπηρέτρια ἔρχεται.

ΡΙΤΑ. Ποιὸς εἶναι ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Ἡ κυρία Πόπη καὶ ἡ κυρία Δρακοπούλου μὲ τὴν κόρη της. τρέχει ἡ Ρίτα καὶ τὶς ὑποδέχεται. Φιλιά, χαιρετισμοί.

ΠΟΠΗ. εὐθυμη γυναικοῦλα, πεταχτή. Κυττάζει γύρω της τὶς ἐτοιμασίες. Μιλεῖ πασίχαρη, ἀεικίνητη. Τί ὥραία ! Θᾶναι τρέλα αὔριο ὁ χορὸς σας, Ρίτα μου. βάζει στὸ στηθὸς της λουλούδια. Ἄ σοῦ φέραν τὸ κουστοῦμι σου ; χαρῶ το ! τὸ κυττάζει, παίρνει στὰ χέρια της τὸ ντέφι, τὸ κουνδονίζει ὑψώνοντας τὸ μπράτσο της καὶ φωνάζει εὐθυμα. Μύλους. Μύλους γιὰ φτιάξιμο. μιμεῖται τὴ φωνὴ τῶν γύφτισσων.

ΡΙΤΑ. Σώπα ! δείχνει πρὸς τὸ γραφεῖο. Σώπα καημένη μὴ σ' ἀκούσει !

ΠΟΠΗ. γελᾷ σιγά. Ἐέχασα ποῦ βρίσκομαι εἶναι μέσα ;

ΡΙΤΑ. Ναί. ἀλλάζει κουβέντα. Καὶ σὺ τί θὰ ντυθεῖς, Πόπη ;

ΠΟΠΗ. Ἄν βρεῖς ! ξετυλίζει ἀπὸ ἓνα δέμα ποὺ κρατεῖ μιὰ κυλότα κόκκινη, πράσινο μπολερό. Toreador.

ΜΑΙΡΗ. Τί ἄσεμνο καημένη ποὺ εἶναι ! Σὰ νᾶσαι γυμνή.

ΠΟΠΗ. σοβαρή. Μὰ κυρία μου, θὰ φορῶ μᾶσκα !

ΡΙΤΑ. Καὶ σὺ Τιτίκα μου, τί θὰ ντυθεῖς ;

ΜΑΙΡΗ. scandalisée. Ἡ Τιτίκα ! Πῶς ; Μὰ δὲ θᾶρθαι καθόλου ! ἡ Τιτίκα !

ΡΙΤΑ. γελᾷ. Ἄ ! pardon ! μιμεῖται τὴ φωνὴ τῆς Μαίρης. Ἡ Τιτίκα !

Πειραγμένη ἡ Μαίρη παίρνει τὴν Πόπη καὶ περιεργάζονται μαζὺ τὶς ἐτοιμασίες τοῦ χοροῦ. Κρυφομιλοῦνε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σιμώνει ἡ Τιτίκα τῆς Ρίτας. Κρυφὰ καὶ βιαστικά.

ΤΙΤΙΚΑ. Ξέρεις αὔριο βράδυ ἔχω ἐγὼ Ραντεβοῦ. Πρώτη φορὰ ἔρχεται νύχτα. Ἡ Ρίτα γελᾷ, ἡ Τιτίκα τῆς δείχνει τὴ μαμά της. Σσο !

Ἡ Τιτίκα βγάζει κρυφὰ ἀπὸ τὴ ζακέτα της ἓνα βιβλίο καὶ τὸ δίνει τῆς Ρίτας.

ΡΙΤΑ. Τὸ διάβασες ὅλο ;

ΤΙΤΙΚΑ. Ὅλο ! δὲν κοιμήθηκα ὅλη νύχτα.

ΡΙΤΑ. μὲ θαυμασμό. Ἔ ;

ΤΙΤΙΚΑ. Μμμ. ... Ὁραῖο. ... Μὰ ἐγὼ τὸ θέλω πιὸ δυνατό. Πιὸ δυνατό ἐννοεῖς ;

ΡΙΤΑ. Πιὸ δυνατό ! Ἄ ! στάσου, χτὲς μοῦ ἔφερε πάλι ὁ νονός μου ἓνα κ' ἴσως νὰ σ' ἀρέσει. Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσει.

ΤΙΤΙΚΑ. πηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρὰ. Ὁ νονός σου ! Ἐ ! τότε θᾶναι ἀριστούργημα ! Ποῦ τῶχεις ;

ΡΙΤΑ. Νὰ ἐκεῖ πέρα δεξιά . . .

Φεύγει ἡ Τιτίκα νὰ τὸ βρεῖ. Ἡ Ρίτα ἀνήσυχη ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν Τιτίκα κύτταξε τὴ Μαίρη καὶ τὴν Πόπη ποὺ κρυφομιλοῦσαν καὶ κρυφογελοῦσαν. Ἀνυπόμονη. Μὰ τί τρέχει κυρία Δρακοπούλου ; Γιὰ μένα μιᾶτε ! Γιὰ μένα !

ΠΟΠΗ. Ἐμεῖς ; Νὰ σὲ χαρῶ, Ρίτα μου, ὄχι !

ΜΑΙΡΗ. Σὰ νὰ τῆς ἔρχεται τάχατε ξαφνικά τώρα ἡ ιδέα : Ἀλήθεια, Ρίτα, θᾶρθαι αὔριο στὸ χορὸ ὁ κ. Φιόρος ;

ΡΙΤΑ. Θᾶρθαι !

ΜΑΙΡΗ. Θᾶρθαι ἀδύνατον ! Κι ὁ θεῖος του ; χαχαχά ! Φαντάσου, ἀγάπη μου, τί λένε οἱ κακὲς γλώσσες ! Πὼς δὲν ἀφήνει ὁ νονός σου τὸν ἀνηψιὸ του νᾶρχεται !

ΠΟΠΗ. δηθεν πὼς δὲν ξέρει. Μὰ γιατί ; ἔ ; γιατί ;

ΜΑΙΡΗ. πολυσήμαντα. Ποιὸς ξέρει ! Ποιὸς ξέρει ! Μυστήριον ! γελοῦν.

ΡΙΤΑ. πεισμώνεται καὶ σᾶν παιδί τὴν παίρνει τὸ παράπονο. Καθίζει στὸ ντιβάνι καὶ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι τῆς. Τὸ μανίκι τῆς ρόμπας τῆς πέφτει καὶ φαίνεται τὸ βραχιόλι.

ΠΟΠΗ. Σσσ ! παύουν τὰ γέλια. Δείχνει πρὸς τὸ γραφεῖο ἀπ' ὅπου δυνατότερα τώρα γριζοῦνται οἱ φωνές. Ἄκου ! Ρητορεῦει πάλι ὁ κ. Φωτιᾶς, γελᾷ, εἶδες ; Βουλὴ κατάντησε τὸ σπίτι σου, καημένη Ρίτα. . . Γεμάτο φωνές εἶναι καὶ φαλάκρες !

ΡΙΤΑ. νευρική. Ναὶ ναί. . . Δὲν εἶναι σπίτι τοῦτο. . .

ΠΟΠΗ. Μὰ σῶπα ! Μὴν τὸ παίρνεις δὰ καὶ τόσο κατάκαρδα ! Γιὰ σκέψου ! Ἐρχονται νὰ τονε συγχαροῦνε· δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶμα ! Αὔριο γίνεται ὑπουργός.

ΜΑΙΡΗ. μὲ κακία. Δὲν τὸ ξέρομε δὰ ἀκόμη σίγουρον ! Ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε. . .

ΠΟΠΗ. πειράζοντας τὴ Μαίρη. Εἶδες καημένη, εἶδες τί εἶναι ἡ τύχη καμιά φορά. Ὡς τὰ χτὲς ἀκόμα ὅλοι βέβαιο εἶχανε τὸ σύζυγό σου ὑπουργό. Καὶ τώρα μὲ μιὰν ἐπερώτηση. . .

ΜΑΙΡΗ. très digne. Ἐτσι πάντοτε παραγνωρίζεται ἡ ἀξία. Μὰ δὲ μᾶς μέλει ! Στρέφεται καὶ πάει πρὸς τὴν Πόπη, τὴ στιγμή ποὺ ἡ Τιτίκα ἀπαγορευμένη γυρίζει καὶ λέει τῆς Ρίτας.

ΤΙΤΙΚΑ. Δὲν τὸ βοῆκα !

ΡΙΤΑ. Στάσου. Στάσου. Πάω ἐγώ. Πάει στὴ σάλα ἐν ᾧ ἡ Πόπη καὶ ἡ Μαίρη κρυφομιλοῦνε.

ΜΑΙΡΗ. μὲ κακία καὶ ἀγανάκτηση. Εἶδες τὸ καινούργιο βραχιόλι ποὺ φορεῖ πάλι ; εἶδες ἀναίδεια ; Ὅλο διαμαντικά !

ΠΟΠΗ. γὰ νὰ τὴν κάμει νὰ μιλήσει. Λὲς νᾶναι τοῦ νονοῦ της κι αὐτό; Δὲν πιστεύω!...

ΜΑΙΡΗ. Ἄμὲ τίνος; τοῦ ἀντρός της; Ποῦ νὰ τᾱβρεῖ τὰ λεφτά.

ΠΟΠΗ. Ἄς εἶναι καλὰ ὁ «Ἑργατικὸς Σύνδεσμος.»

ΜΑΙΡΗ. Μπα σκοτίζεται αὐτὸς γιὰ τὴ γυναικὰ του; ὅλα τοῦ τὰ τρώει ἢ πολιτικὴ... Νὰ κύττα τώρα ποὺ θὰ τὴ ρωτήσω νὰ δεῖς πὼς θὰ τὰ χάσει.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη γυρίζει ἡ Ρίτα ἀπὸ τὴ σάλα, ἀπ' ὅπου πῆρε τὸ βιβλίο. Τὸ κρύβει στὰ χέρια της.

ΜΑΙΡΗ. Ἄ! κατεργάρα καὶ μᾶς τ'όκρυβες!

ΡΙΤΑ. Τί; τί;

ΜΑΙΡΗ. Γιὰ κάμε ἔτσι. τῆς πιάνει τὸ μπράτσο καὶ τῆς παραμερίζει τὸ μανίκι.

ΠΟΠΗ. Χαρῶ το! ὅλο διαμάντια. Ποιὸς τὴ χάρη σου, Ρίτα!

ΜΑΙΡΗ. Πόσο θὰ σ' ἀγαπᾷ ὁ ἄντρας σου γιὰ νὰ σοῦ κάνει τέτοια δῶρα! Ἡ Ρίτα σωμαίνει. Ἡ Μαίρη σιγὰ καὶ μὲ κακία. Ὁ ἄντρας σου, ἔ;

ΡΙΤΑ. Ὁχι! Μὰ ὄχι. Εἶναι δῶρο τοῦ νονοῦ!

ΠΟΠΗ. Ἄ!

ΜΑΙΡΗ. Ἄ! τοῦ νονοῦ. Σ' ἀγαπᾷ πολὺ ὁ νονός σου. Παύση. Παραπολύ! παραπολύ! χαχαχά!...

ΡΙΤΑ. νευρική. Μὰ γιατί γελᾷς ἔτσι; Γιατί γελᾷς ἔτσι;

ΜΑΙΡΗ. Τίποτα... τίποτα... Κάτι θυμήθηκα.

ΠΟΠΗ. Φαντάσου, ἀγάπη μου, τί πρόστυχος εἶναι ὁ κόσμος. Λένε, μὰ φαντάσου!...

ΜΑΙΡΗ. Τιτίκα! πῆγαινε νὰ δεῖς τί Tableau εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ πέρα. Τί ὠραῖο!

ΤΙΤΙΚΑ. ingénue. Πάω, μαμάκα μου. τρέχει στὴ σάλα.

ΡΙΤΑ. Λοιπὸν; λοιπὸν;

ΠΟΠΗ. Οὐ καημένη. Ἀκοῦς τώρα τὸν κόσμο! Λένε...

ΜΑΙΡΗ. παραμερίζει τὴν Πόπη σοβαρὴ καὶ ἐπίσημη. Ρίτα ἄκουσε... εἶμαι φίλη σου κ' ἔχω καθῆκον. ...

ΡΙΤΑ. γελᾷ νευρικά. Μὰ μὲ κάνετε καὶ τρομάζω! Τί ἐπίσημη ποὺ εἶσαι Μαίρη!

ΜΑΙΡΗ. Ρίτα, λένε... ὅλος ὁ κόσμος λέει, πὼς... Νὰ πὼς σιγότερα, εἶσαι μαϊτρέσα τοῦ Νονοῦ σου.

ΡΙΤΑ. ἀντινιάζεται μ' ἔντρομη κραυγὴ. Ἐγώ. Ἐγώ!

ΤΙΤΙΚΑ. ἔρχεται πεταχτή. Μαμάκα εἶναι ἓνας γέρος κ' ἔχει στριμωγμένη στὴ γωνία ἐνὸς ὠραίου σαλονιοῦ μιὰ γυναικὰ καὶ τὴ φιλεῖ.

ΠΟΠΗ. γελᾷ. Θᾶναι δῶρο τοῦ νονοῦ.

ΜΑΙΡΗ. Τιτίκα ! Ποῦ τᾶμαθες αὐτά ; Τιτίκα !

ΤΙΤΙΚΑ. μὲ ἀφέλεια καὶ τρόμο. Μαμάκα μου, εἶπα τίποτε κακὸ ; Κανένα κακὸ λόγῳ ; Μὰ θᾶναι κόρη του βέβαια. . .

ΜΑΙΡΗ. Ἄ ! τὸ κρινάκι μου νὰ τὸ χαρῶ ! βέβαια κόρη του θᾶναι, ἐννοεῖται, τί ἄλλο; στὴν Πόπη μὲ αὐταρέσκεια, εἶδατε ἀθωότητα καλὴ ; εἶδατε ;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπλώνει κρυφὰ τὸ χέρι της ἡ Τιτίκα στὴ Ρίτα καὶ τῆς παίρνει τὸ βιβλίο. Κρυφὰ καὶ μὲ ἀγωνία.

ΤΙΤΙΚΑ. Ἔχει εἰκόνες ;

ΡΙΤΑ. Γεμάτο !

ΤΙΤΙΚΑ. Γεμάτο ! ἐνθουσιασμένη πετιέται χαρούμενη καὶ σιγοτραγουδεῖ.

ΡΙΤΑ. ἀγωνιᾷ. Μαίρη, ἄν μ' ἀγαπᾷς πές μου... Μοῦ τῶπες γιὰ νὰ μὲ τρομάξεις ; . . . ἔ ; Ὁχι ; . . Μαίρη ! ἡ Μαίρη ἀποφεύγει ἀκατάδεχτη, ἡ Ρίτα ρίχνεται στὴν Πόπη. Ἐλα ἐσὺ Πόπη μου . . . Θὰ τρελαθῶ ! Μίλιε !

Χτυπᾷ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀπομέσα κι ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Νονοῦ.

ΝΟΝΟΣ. Ἐβαλε τὸ κουστούμι της ἡ μικροῦλά μου ; Τῆς πᾶει καλὰ ;

ΠΟΠΗ. Ὁ νονός σου !

ΜΑΙΡΗ. Μὲ κακία. Δὲ ντρέπεσαι καημένη Πόπη, εἶναι δυνατόν ;

ΠΟΠΗ. Καλὲ ὁ νονός της : ἄκου ποὺ σοῦ λέω !

ΜΑΙΡΗ. δογματικά. Αὐτὴ ἡ τρυφερότητα μόνο σὲ συζύγους τεριάζει.

ΝΟΝΟΣ. ἀπομέσα. Δὲ ντύθηκε λοιπὸν ἀκόμα ἡ μικροῦλά μου καὶ δὲ μιλεῖ ;

ΠΟΠΗ. Εἶναι καλὲ ὁ νονός της !

ΜΑΙΡΗ. ἐπίσημη. Ἀλήθεια Ρίτα ;

Δὲ μπορεῖ πιά νὰ βαστάξει ἡ Ρίτα καὶ πέφτει στὸ ντιβάνι καὶ ξεσπᾷ στὸ κλάμα. Τρέχουν ὅλες νὰ τὴν παρηγορήσουν.

ΠΟΠΗ. Κλαῖς !

ΤΙΤΙΚΑ. Ρίτα μου, τί ἔχεις ; ἀγάπη μου !

ΡΙΤΑ. Τίποτα . . . Τίποτα . . . Συγχώρησέ με . . . Μιὰ στιγμὴ . . . δὲν ξέρω . . .

ΘΕΙΟΣ. ἀπομέσα. Μὰ δὲ ντρέπεσαι ! Ρίτα ! Δὲν ἀπαντᾷς στὸ νονό σου ! Νὰ μποῦμε ;

ΡΙΤΑ. Ὁχι ! Ὁχι ! Νά, μιὰ στιγμὴ !

ΣΥΖΥΓΟΣ. από μέσα. "Όλοι γελούν. Καλά, καλὰ μὴν τρομάξεις !

Δὲ μπαίνομε !

ΜΑΙΡΗ. Ἐμεῖς φεύγομε, Ρίτα. . . Ἄν σοῦ εἶπαμε τίποτα. . .

ΡΙΤΑ. Ὅχι, ὄχι. . . Τίποτα. Δὲ μοῦπατε τίποτα. . .

ΠΟΠΗ καὶ ΤΙΤΙΚΑ. Ὁρεβουάρ λοιπόν, ἀγάπη μου. . .

ΡΙΤΑ. Ὁρεβουάρ. Φιλιά, φεύγουν.

ΡΙΤΑ. μόνη. Πέφτει ἐξαντλημένη στὸ ντιβάνι. Θεέ μου ! Πῶς μοῦ φέρονται ἔτσι ! Πῶς μοῦ φέρονται ! . . Μοῦρχεται νὰ κλαίω, νὰ κλαίω σὰν μωρὸ παιδί.

Γυρίζει τρεχάτη ἡ Τιτίκα. Μιλεῖ γρήγορα, γρήγορα.

ΤΙΤΙΚΑ. Ἀγάπη μου ! Μὰ συμβαίνει λοιπὸν τίποτα μ' αὐτὸ τὸ γέρο ; Γιατί κλαῖς ;

ΡΙΤΑ. με ἀηδία. Σοῦτ ! δὲ ντρέπεσαι ! . .

ΤΙΤΙΚΑ. σοβαρὴ καὶ πολὺξερη. Γιατί ; πῶς εἶναι γέρος ; Γεμάτος ρευματισμοὺς μὰ καὶ γεμάτος διαμάντια ! σκέψου !

ΡΙΤΑ. ἀηδιασμένη. ὦω !

ΤΙΤΙΚΑ. σὰν πολὺπαιρη γελώντας. Αὐτές σου οἱ λεπτότητες θὰ σε καταστρέφουν, Ρίτα. Ἀκουσέ με ἐμένα πὺν ξέρω τὸν κόσμο !

Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Νονοῦ καὶ φεύγει τρεχάτη ἡ Τιτίκα. Ὁρεβουάρ.

Ἀπὸ τὸ γραφεῖο μέσα ἡ φωνὴ τοῦ Νονοῦ.

ΝΟΝΟΣ. Λοιπόν ;

ΡΙΤΑ. Τώρα . . . Τώρα.

Ἐκλειδώνει. Μπαίνουν μέσα ὁ Σύζυγος, ὁ Νονός, ὁ Θεῖος. Ὡς νὰ δοῦν τὴ Ρίτα χωρὶς τὸ κοστούμι, σταματοῦν ἀπαγοητευμένοι. Καὶ οἱ τρεῖς. Ἄ !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Γιατί δὲ ντύθηκες ;

ΡΙΤΑ. Εἶχα ἐπισκέψεις. . . Δὲ μπόρεσα. Συχωρήσατέ με !

ΝΟΝΟΣ. ἀνήσυχος. Τὰ μάτια σου εἶναι κόκκινα, Ρίτα. Σὰ νὰ κλαψες !

ΘΕΙΟΣ. τὴν ἀγκαλιάζει. Ἀνηφοῦλά μου τί ἔχεις ; Ἀγγελέ μου !

Ἡ Ρίτα τονε σπρώχνει νευρική. Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἀφηρημένη ποτε πάει κ' ἔρχεται, ποτε καθίζει, ἀλλαλὴ. Ἀποφεύγει μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη τὸ Νονό της.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τὰ νεῦρά σου πάλι σήμερα. . . Δὲν πρέπει Ρίτα. . . Αὐτὲς τίς μέρες πὺν οἱ φίλοι μου θάρχονται νὰ με συγκαροῦνε, πρέπει νᾶσαι περιποιητικὴ καὶ γελαστή.

ΡΙΤΑ. ὑποκλίνεται, σὰν ὑπερέτρια. Μὲ πιερότατο χαμόγελο. Πολὺ καλὰ ! Ὁ σύζυγος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους καὶ καθίζει στὴν πολυθρόνα. Βγάζει ἓνα carnet ὅπου γράφει ἀπορροφημένος.

ΝΟΝΟΣ. Σιμώνει τῆς Ρίτας. Μὰ ποιὸς ἦρθε ; Κάποιος ἦρθε !

ΡΙΤΑ. ἀποφεύγοντας νὰ τὸν πλησιάσει. Δυὸ φιλενάδες μου . . . δυὸ φιλενάδες μου.

ΝΟΝΟΣ. Μὲ θορυβώδη εὐθυμία θέλει νὰ διώξει τὴ θλίψη. Φιλενάδες ! Μὰ τότε ν' ἀνοίξομε τὰ παράθυρα μὴν πάθομε τίποτα ! Θᾶχουνε δηλητηριάσει τὸν ἀέρα. . .

Ἐρχεται ἓνας ὑπρέτης καὶ φέρνει τοῦ συζύγου ἀπάνω σὲ ἀσημένιο δισκάκι ἐπισκεπτῆρια.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Διαβάζει τα. Δημοσιογράφοι ! Δὲ δέχομαι.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τοὺς τὸ εἶπα κύριε . . . Ἐπιμένουν !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ἐπιμένουν ! Χαχαχά ! Εἶπα δὲ δέχομαι. . . Πῆς τους εἶμαι ἀπασχολημένος. Μεθαύριο, τῇ Δευτέρᾳ, ἅς ἔρθουν στὸ Ὑπουργεῖο τὸ πρῶτ', στίς ἔντεκα. Φεύγει ὁ ὑπρέτης.

ΘΕΙΟΣ. Μὲ κωμικὸ ὕφος στὸν ὑπρέτη ποὺ περιφέρεται καὶ τὸν ἀκούει μὲ σεβασμό. Ναί, θὰ τοὺς περιμένομε μεθαύριο, στὸ Ὑπουργεῖο, στίς 11.

ΝΟΝΟΣ. Χαμογελῶντας στὸ σύζυγο. Σὲ θαυμάζω ! Τί πεποιθήση. Κι ἂν συμβεῖ τίποτα ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τί νὰ συμβεῖ ; Τώρα γυρίζω ἀπὸ τὴ Βουλὴ. . . Σὲ μιὰ ὥρα τὸ Ὑπουργεῖο πέφτει.

ΘΕΙΟΣ. Δηλαδή τῷρριξες ἐσὺ μὲ τὴν ἐπερώτησή σου . . .

ΣΥΖΥΓΟΣ. Κ' ἦρθα ἐδῶ σπίτι μου ἡσυχος νὰ περιμένω. μὲ θρίαμβο. Ἄ ! ἐπιτέλους ! 20 χρόνια περίμενα !

ΘΕΙΟΣ. Ἄμ ἐγώ ; 30 χρόνια ἐγὼ περίμενα νὰ διορισθῶ Ταμίας ὅπου νᾶναι . . . Καὶ τώρα ; Τρίβει τὰ χέρια του χοροπηδᾷ. Μοῦρχεται νὰ φωνάξω, νὰ χορέψω, νὰ τραγουδήσω. Πνίγομαι !

ΝΟΝΟΣ. Μὴ βιάζεσαι ! Μὴ βιάζεσαι ! Ἐνα παραμικρὸ ἐμπόδιο ἀπὸ σήμερα ὡς αὔριο καὶ κρᾶκ ! Ὅλα τὰ σχέδια γκρεμίζονται στὸ θεῖο, καὶ μῆτε ταμίας στὸ σύζυγο, μῆτε ὕπουργός !

ΘΕΙΟΣ. Ἀναπηδᾷ ἔντρομος. Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν τὸ λέτε μῆτε γιὰ ἀστεῖο ! Μὰ ἴσα μ' αὔριο δὲ θᾶναι ὁ Στέφανος ὕπουργός ; Καὶ δὲ θὰ μὲ προτείνετε εὐθὺς στὴ θέσῃ τοῦ Ταμία στὸν Ἐργατικὸ Σύνδεσμος ; Ἐσεῖς ἐκεῖ μέσα ὡς διευθυντὴς ὅ,τι θέτε κάνετε ! μὲ ἱκετευτικὴ ἀγωνία. Εἶστε παντοδύναμος ! Ὅ,τι θέτε κάνετε !

ΝΟΝΟΣ. σοβαρός, σικῶνεται ἐπίσημος. Ἀἴ λοιπόν ! Πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ ! Θάρρος !

ΘΕΙΟΣ. ἔντρομος τοῦ ἀρπάζει τὰ χέρια. Γιὰ τὸ Θεὸ κ. Μαρή, νονέ μου, λυπήσου μας !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σιμώνει ἀνήσυχος καὶ προσπαθεῖ νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησή του. Τί τρέχει ;

Πάψη· σιγή τρομερή. "Ολοι κυττάζουν τὸ Νονό. Ἡ Ρίτα σκυφτή εἶναι ἄλλου βυθισμένη, τίποτα γύρω της δὲν προσέχει.

ΝΟΝΟΣ. Ξεσπᾶ σὲ γέλοια. Πέφτει στὴν Πολυθρόνα. Χαχαχά! τῶκα-
μα γιὰ νὰ σᾶς τρομάξω!

ΘΕΙΟΣ. λαχανιστά. "Α! μὰ τέτοια ἄστεϊα!...

ΣΥΖΥΓΟΣ. συνοφρύνεται, στὸ θεῖο: Φοβήθηκες; μὲ περιφρόνηση.

ΝΟΝΟΣ. στὸ σύζυγο. "Ε κάνεις δὰ πὼς δὲν τρώμαξες καὶ σύ!
Ξέρω ποῦ πῆγ' εὐθύς ὁ νοῦς σου καὶ τρώμαξες... Μόνο κρατή-
θηκες!...

ΣΥΖΥΓΟΣ. ἀνήσυχος. Ποῦ πῆγε ὁ νοῦς μου; πάει κ' ἔρχεται.
Τί θέτε νὰ πεῖτε;

"Ερχεται ἓνας ὑπηρέτης καὶ μυλεῖ τοῦ συζύγου χαμηλόφωνα.

ΘΕΙΟΣ. Σὰν τὰ ποντίκια εἴμαστε στὰ νύχια τοῦ γάτη... χα-
χαχά. Τί ἄστεϊο! Εἶδες ἀνηψούλα μου; Νὰ βάλε τὸ χέρι σου,
βάξει διὰ τῆς βίας τὸ χέρι της στὸ στήθος του, ἀκόμα καταχτυπᾷ ἢ
καρδιά μου.

ΣΥΖΥΓΟΣ. στὸν ὑπηρέτη δυνατά. "ΑΣ ἔρθουν! οἱ πόρτες νὰ μέ-
νουν αὐτὲς τίς μέρες ἀνοιχτὲς στὸ λαό! φεύγει ὁ ὑπηρέτης.

ΡΙΤΑ. σηκώνεται ταραγμένη. Θεέ μου, μὰ ἐδῶ θὰ μοῦ τοὺς φέ-
ρεις; ὁ σύζυγος σηκώνει μὲ συγκατάβαση τοὺς ὦμους. Ἡ Ρίτα μαζεύει
βιαστικά τὸ κουστούμι της καὶ τὸ πάει τρεχάτη πρὸς τὴν κάμερά της.

ΝΟΝΟΣ. "Ερχομαι κ' ἐγὼ μαζί σου Ρίτα... σηκώνεται, πάει
πρὸς τὴν κάμερα ὅπου διευθύνεται ἡ Ρίτα. Τοὺς βαριοῦμαι. Ὡς πρόεδρος
τοῦ συνδικάτου τοὺς θ' ἀναγκαστῶ νὰ τοὺς βγάλω λόγο. Καὶ τοὺς
βαριοῦμαι.

Μπαίνει στὴν κάμερα δεξιά. Ἡ Ρίτα ποῦ ἔτοιμη εἶτανε καὶ αὐτὴ νὰ
μπεῖ, σταματᾷ, καὶ ἀκουμπᾷ στὸν παραστάτη.

"Ερχονται πλῆθος ἐργάτες χαρούμενοι. Φωνές, χειραφίες, βουή.

ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. "Α! τὰ συγχαρητήριά μου! Τὰ συγχαρητήριά
μου, κ. Ὑπουργέ.

— "Εξοχος ὁ λόγος σας στὴ βουλή.

— Λουφάξανε οἱ ἀντίθετοι.

— "Αμ οἱ δικοί μας! "Επρεπε νὰ δεῖς τὰ μούτρα τοῦ Δρακο-
πούλου.

— Δυὸ πῆχες! γελοῦν.

ΣΥΖΥΓΟΣ. μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του δείχνει πὼς θάλει νὰ μιλήσει.

Σιγή. "Επρεπε. Εἶναι ντροπὴ πιά ν' ἀνεχόμαστε εἰς τὴν ἐξουσία,
ἀνθρώπους ποὺ διασπαθίζουν τὰ δημόσια χρήματα, καὶ ἀποκοιμίζον
τὸν κυρίαρχο λαὸ μὲ μεγάλα ψεύτικα λόγια. "Οχι! Ὁ λαὸς ὁ κυ-
ρίαρχος ἐξύπνησε. Ἀπλωσε τὰ χέρια του τὸν ἄγγισε καὶ γκρεμι-

στήκανε. Τὸ πλῆθος χειροκροτεῖ. Bravo ! bravo νὰ μᾶς ζήσεις. Ἐνας γέρος σοβαρά. Ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει ἀνάγκη ἡ πατρίδα.

ΣΥΖΥΓΟΣ. κίνημα πάλι τοῦ χειριοῦ του. Τὰ πλῆθη σωμαίνου. Νέοι ἄνδρες, νέα ἰδανικά, νέοι ὀρίζοντες. Τὸ κακὸν ἐκορυφώθη. Καιρὸς οἱ ἐργάτες νὰ συσσωματωθοῦν, νὰ καταλάβουν τὴ δύναμη καὶ τὰ δικαιώματά τους, καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴ θέλησή τους σὲ κείνους ποὺ κάθονται καὶ τρῶν τοὺς κόπους τοῦ λαοῦ. Ἄλλοι ἐργάζονται κι ἄλλοι ἀπολαβαίνουν. Ἄλλοι σπέρνουν κι ἄλλοι θερίζουν. Ὡς ταμίας τοῦ ἐργατικοῦ σας κέντρου, κατόρθωσα ὡς τώρα νὰ σῶς ἐξασφαλίσω τὰ μέσα τῆς διατροφῆς σὲ μιὰ γενικὴ ἀπεργία. Ὡς ὑπουργὸς τώρα θὰ σᾶς προστατεύσω μὲ νόμους. Δικαιοσύνη καὶ ψωμί ! Καὶ τώρα διαλυθεῖτε ἐν τάξει. Χειροκροτοῦν, χειραψίες, φεύγουν.

ΘΕΙΟΣ. μὲ κομικὴ μεγαλοπρέπεια παρακολουθεῖ τὰ λόγια, καὶ τὶς χειρονομίες τοῦ συζύγου. Καὶ τώρα διαλυθεῖτε ἐν τάξει. Γυρίζει, χοροπηδᾷ καὶ μιμεῖται τὴ χοντρὴ φωνὴ τοῦ συζύγου. Δικαιοσύνη καὶ ψωμί ! Τίποτε ἄλλο δὲ ζητοῦμ' ἐμεῖς οἱ ἐργάτες. Δικαιοσύνη καὶ ψωμί !

ΡΙΤΑ. Θεέ μου ! Μὰ κυττάξετε ὅλο λάσπες μοῦ κάματε τὸ ταπέτο. Σημαίνει. Ἐρχεται ἡ Ἑλένη. Ἐλα καθάρισε γρήγορα Ἑλένη μου. Ἡ Ρίτα διορθώνει τὰ λουλούδια στ' ἀνθογιάλια.

ΘΕΙΟΣ. Ἑλένη μου εἶσαι ἀκόμα κακιωμένη μαζύ μου ; Ξέρεις δὲν τὸθελα. Πῆγα νὰ δέσω τὴ γραβάτα μου . . .

ΡΙΤΑ. χτυπᾷ νευρικὰ τὸ χέρι της στὸ τραπέζι. Μὰ θεῖε σώπασε λοιπόν. Τί εἶναι αὐτά ;

ΘΕΙΟΣ. Μπᾶ σὲ καλὸ σου ! ἀνοίγει τὴν πόρτα στὸ νομό. Ἐλᾷτε ἔρρυγαν, μπαίνει μέσα ὁ νομός. Ὁ θεῖος μιμούμενος τὸ σύζυγο. Τὸ κακὸν ἐκορυφώθη ! Νέοι ἄνδρες, νέοι ὀρίζοντες, νέα ἰδανικά.

ΝΟΝΟΣ. γελᾷ, στὸ σύζυγο. Εἶσαι ὑπέροχος. Ὅλα τὰ μεταχειρίζεσαι ὄργανα, γιὰ νὰ φτάσεις στὸ σκοπὸ σου. Πόσο εἶσαι δυνατός ! γελᾷ πονηρά.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ἐτσι χρειάζεται. Δὲν ὑπάρχει τρομερώτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερον ὄπλο ἀπὸ τὰ μεγάλα φαντασμακρινὰ λόγια. Στὴ Ρίτα ποὺ περιφρονητικὰ τὸν ἀκούει. Ἄ τὸ ξέρω δὲ σ' ἀρέσουνε αὐτὰ Ρίτα ! καὶ ὅμως νᾶξερεις τί ἐγὼ ὑπόφερα γιὰ νὰ τὰ συνειθίσω ! θαρροῦσα κ' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ πὼς ἔπρεπε νὰ λέω τὴν ἀλήθεια. Καὶ νὰ προχωρῶ ἀλύγιστος δίχως ὑποχώρηση καὶ συμβιβασμοὺς στὸ σκοπὸ μου ! Τὰ ὑπόφερα ! Τὶ ἀπαγοήτεψες καὶ ταπεινώσες, ὡς ὅτου μᾶθω, πὼς πρέπει νὰ φέρεται κανεὶς στὴν κοινωνία αὐτὴ ἂν θέλει νὰ ἐπιτύχει. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι μωσαϊκὸ καμωμένο ἀπὸ χίλιους ἐξευτελισμοὺς καὶ χίλιες ὑποχώρησες. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως συνειθίζεις. Ἄς εἶναι. Πάντα ἡ ἀρχὴ δύσκολη.

ΝΟΝΟΣ. πονηρά. Μὰ τὸ τέλος !

ΣΥΖΥΓΟΣ. θριαμβευτικά. "Α τὸ τέλος ! ἓνας ὑπηρετὴς φέρνει ἐπιστολή.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ἀπὸ τὸν κ. Πρόεδρο. ἀνοίγει, διαβάζει καὶ πασίχαρος ἀγαφωνεῖ, ἄ α α.

ΘΕΙΟΣ. Τί τρέχει ; τί σοῦ γράφει ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τὸ ὑπουργεῖο πέφτει.

ΘΕΙΟΣ. τρῖβει τὰ χέρια του. Νὰ τὸ τέλος !

ΣΥΖΥΓΟΣ. στὸν ὑπηρετὴ. "Εφυγε ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. "Οχι κύριε. Περιμένει μήπως ἔχει ἀπάντηση.

ΣΥΖΥΓΟΣ. "Οχι ! φεύγει ὁ ὑπηρετὴς. Στὸ θεῖο τὴ στιγμὴ ποὺ σηκώνεται καὶ πάει στὸ γραφεῖο του. "Ακουσε. Τρέξε στὴ βουλή. Στὸ γραφεῖο μου θὰ σὲ περιμένω νὰ μοῦ φέρεις τὶς λεπτομέρειες. Πάω ἐγὼ νὰ ἐτοιμασθῶ. φεύγοντας. "Α ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους.

ΘΕΙΟΣ. χοροπηδᾷ, χαιρετᾷ τὸ νονό, φιλεῖ τὴ Ρίτα. Πάω - πάω ἀνηψούλα μου, ἄγγελέ μου.

Μόνοι ὁ νονὸς καὶ ἡ Ρίτα σηκώνεται ὁ νονὸς ἀνήσυχος.

ΝΟΝΟΣ. Τί ἔχεις Ρίτα ! Πές μου ! Κάτι ἔχεις ! Κλαῖς !

ΡΙΤΑ. "Οχι ! ὄχι ! Δὲν κλαίω ! ξεσπᾷ σὲ κλάμα ἀβάσταχτο.

ΝΟΝΟΣ. "Ελα. Ἡσύχασε τώρα Ρίτα μου. Νὰ θὰ κλείσω τὴν πόρτα. Πάει καὶ κλεῖ τὴν πόρτα τῆς σάλας. Γυρίζει. Πῶς τρέμεις ἔτσι ; Ἐμένα νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα. "Ελα μὴ ντρέπесαι. Κ' ἐγὼ θέλω σήμερα νὰ σοῦ μιλήσω . . . Καὶ περιμένω νὰ μοῦ δώσεις ἀπάντησιν. . . Καὶ σύ . . .

ΡΙΤΑ. Νονέ μου δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ σοῦ τὸ πῶ . . . Δὲν ἔχω τὴ δύναμη !

ΝΟΝΟΣ. ἀνήσυχος καὶ ἐκστατικός. Μὰ τί τρέχει λοιπόν ; Μίλα !

ΡΙΤΑ. Νονέ μου, λυπηθεῖτε με . . . Σήμερα . . .

ΝΟΝΟΣ. μὲ τρόπο τῆς κλεῖ τὸ στόμα. Σώπα ! Καλῆτερα μὴ μοῦ πῆς. Σώπα ! πάει κ' ἔρχεται ταραγμένος καὶ ἀγανακτισμένος. Πάφη. Ξέρω . . . Ξέρω . . . Θάρθε πάλι αὐτὸς ἐδῶ καὶ θὰ σ' ἔκαμε ἄνω κάτω. Αὐτὸν περιμένεις κ' ἤθελες νὰ μὲ διώξεις ἔμένα. Πηγαίνεσθαι σὰ νὰ παραμιλεῖ. Ζωή, νιότη, ἀγάπη ἔτσι πάντα μιλοῦνε οἱ ψευτοκαλλιτέχνες καὶ οἱ τεμπέληδες ὥσάν τὸν ἀνηψιό μου. Καὶ σηκώνουν τὰ μυαλά σας. Σταματᾷ ἐπιταχυντικά. Μὰ δὲ σοῦ εἶπα πῶς δὲ θέλω νὰ ῥχεται ἐδῶ ; δὲ θέλω ἔννοεῖς ; σιγότερα, ἔννοεῖς ; πάει νὰ τὴ χαδέψει.

"Η Ρίτα τονὲ διώχνει μὲ φρίκη.

ΡΙΤΑ. "Οχι ! ὄχι ! Δὲν ἔννοῶ ! πέφτει ἐξαντλημένη. Μὴ μ' ἀγγίξετε.

ΝΟΝΟΣ. Μὰ κάτι συνέβη ἐδῶ μέσα σήμερα ! Ρίτα . . .

PITA. Πῶς νὰ τὸ πῶ . . . Πῶς νὰ τὸ πῶ ! . . . ντρέπομαι . . .
Νά ! μὴ μὲ κυττάζετε νονέ, γιὰ νὰ μπορέσω.

NONOS. μὲ βαθύτατη πίκρα. Νά ! ἐγὼ δὲ σὲ κυττάζω, ὁρίστε ἐγὼ
δὲ σὲ κυττάζω, λέγε ! . . . μὲ ἀγωνία περιμένει ἄλλου κυττάζοντας.

PITA. Σήμερα . . . σήμερα ἤρθανε οἱ φιλενάδες μου ἐπίτηδες
γιὰ νὰ μοῦ ποῦνε . . . νὰ πῶς ὁ κόσμος παρεξηγεῖ τὴν ἀγάπη σας
τὴν πατρικὴν σὲ μένα . . . ξεσπᾶ. Νονέ μου, νὰ τὶ ἔχω ! Αὐτὸ ἤθελα
νὰ σᾶς πῶ ! λυπηθεῖτε με !

NONOS. ὑπόκοφα. Τί θές νὰ κάμω ;

PITA. Νὰ στὰ πόδια σας πέφτω . . . Στὰ πόδια σας.

NONOS. Τί θές ; τί θές ; λέγε !

PITA. Νὰ μ' ἀφήσετε ! νὰ μὴν ἔρχεστε . . . Ἐνα μῆνα μόνο,
δυὸ μῆνες . . . κ' ἔπειτα πάλι . . .

NONOS. Μὲ διώχνεις !

PITA. Ὅχι ! ὄχι ! Σᾶς παρακαλῶ. Μὰ σκεφτεῖτε ! ὅπου κι ἂν
πάω, πάντα μαζί μου σᾶς βλέπουνε ! Μή ! μή ! Δὲν τὸ λέω ἐγώ !
ἔτσι μοῦ εἶπαν οἱ φιλενάδες μου . . . Σὲ ὅλα τὰ σπίτια ποὺ πη-
γαίνω ἔρχεστε. Ἐρχεστε στὸν περίπατο ξοπίσω μου, στὰ μαγαζιά, στὸ
θέατρο, στὴν ἐκκλησίᾳ . . . Παντοῦ. Κι ὅλοι λέει μᾶς βλέπουνε καὶ
χαμογελοῦνε. Λυπηθεῖτε με !

NONOS. ὑπόκοφα, ἀπελπισμένα. Καὶ μένα ; ποιὸς θὰ μὲ λυπη-
θεῖ ἐμένα ;

PITA. Τί εἶπατε νονέ ;

NONOS. Ἀδύνατον !

PITA. Ἀδύνατον ;

NONOS. Ἄκουσε Ρίτα μου . . . Ἄκουσε. Αὐτὸ ἤθελα σήμερα
νὰ σοῦ πῶ . . . λυπήσου με ! . . . Σώπα . . . σώπα, μὴν τρέμεις . . .
Δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ πῶ . . . Νὰ ἀπὸ πέρυσι ποὺ γύρισα ἀπὸ τὸ
Παρίσι καὶ σὲ εἶδα ὅλη μου ἡ ζωὴ ἓνα μόνο ἔχει σκοπὸ. Ἐνα
χρόνο τώρα μερонуχτὶς ἐτοιμάζω τὴ σημερινὴ τὴ μέρα . . . Μερο-
νυχτὶς ! Κ' ἔρχεσαι ἀκριβῶς σήμερα καὶ μοῦ λὲς νὰ φύγω, ὄχι !
ὄχι ! Μὴν τρέμεις ἔτσι . . . εἶπα τίποτα ; . . . γιατί τρέμεις ;

PITA. περίτρομα μαζεύεται, πιάνει τὸ κεφάλι της. ὦωω ! κυττάζει
γύρω της περίτρομα. Κάποια παγίδα στημένη εἶναι ἐδῶ μέσα !
Πάφη. Εἴφνου πετιέται σὰν τρελλή. Θέλω νὰ φύγω ! Νὰ φύγω !

NONOS. Ποῦ θὰ πᾶς ; Ἄκουσε Ρίτα μου, ἄκουσε. Ἐλα . . .
Σήμερα τὸ μεγάλο ναὶ ἢ τὸ μεγάλο ὄχι !

PITA. σταματᾷ τὸν κυττάζει κατάματα. Τὸ μεγάλο ναὶ ἢ τὸ μεγάλο
ὄχι ; πάφη. Γιατ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί θέτε νὰ πεῖτε ; Μιλεῖτε ! γιατί

σωπαίνετε ; σιγή. "Ω ! μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι ! θὰ τρελλαθῶ. Μιλή-
σετε λοιπόν !

Ὁ νονός ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσει· ἡ Ρίτα ἔντρομη γιὰ τὰ λόγια ποὺ
δὲν ἀκούστηκαν ἀκόμα, φωνάζει :

ΡΙΤΑ. "Οχι ! ὅχι ! μὴ πεῖτε τίποτα ! Σωπάτε ! ἅα.

Πάψη μεγάλη.

ΝΟΝΟΣ. Ρίτα συχώρεσέ με . . . Εἶναι τρομερό ! εἶναι τρομε-
ρό . . . τὸ ξέρω . . .

ΡΙΤΑ. σὰν ἀπολιθομένη, μὲ ἀπλανῆ μάτια. "Α ! τώρα βλέπω ! τώρα
βλέπω !

ΝΟΝΟΣ. Ρίτα ! . . . θέλει νὰ τῆς σιμώσει, ἡ Ρίτα τονὲ διώχνει μὲ
φρίκη.

ΡΙΤΑ. "Ω ! ποῦ νὰ φύγω ! ποῦ νὰ φύγω ! Ὅ,τι ἱερὸ κι ἅγιο
εἶχα μέσα μου μοῦ τὸ γκρέμισες. Καὶ τώρα ; "Α ! γι' αὐτὸ λοιπὸν
ὅλες σου οἱ βοήθειες, οἱ φιλίες, οἱ καλωσύνες, τὰ δῶρα, γι' αὐτό !
ὅλα ξεσκεπάζονται μπροστά μου τώρα ! ὅλα ! ὅλα ! "Α ! ὅ,τι ἀτιμία
λοιπὸν κι ἂν βάλει στὸ νοῦ του ὁ κόσμος ποτέ του δὲ λαθεύει θεέ
μου ! θεέ μου ! πέφτει στὸ ντιβάνι καὶ κλαίει.

ΝΟΝΟΣ. Ρίτα ! . . .

ΡΙΤΑ. ἔντρομη. Μὴ μιλεῖτε ! μὴ μιλεῖτε !

ΝΟΝΟΣ. Σ' ἀγαπῶ !

ΡΙΤΑ. ἔντρομη φράζει τ' αὐτιά της μὲ κίνημα ἀηδίας καὶ φρίκης.
Σώπα !

ΝΟΝΟΣ. σιγά. Σὲ θέλω ! κίνημα ἀηδίας καὶ ἀγανάκτησης τῆς Ρίτας.
Μὴ κάνεις ἔτσι ! Μὴ κάνεις ἔτσι ! . . . Ὅ,τι θέλησα ὥς τώρα τὸ
ἀπόχτησα.

ΡΙΤΑ. πεπέναι ἀπάνω. Ὅ,τι πουλιέται ! Ἐγὼ δὲν πουλιέμαι !
Ἐγὼ δὲν πουλιέμαι ! ἐξάπτεται. "Α ! προῶμα εἶμαι ἐγώ, ἐμπόρεμα
εἶμαι, σκλάβα εἶμαι, τί εἶμαι ; "Α ! ἔτσι λοιπόν ; Μιὰ κούκλα μὲ
θαρρύνετε ὥς τώρα, ἓνα πραγματάκι ποὺ γελαῖ καὶ στολίζεται . . . "Α ! . . .

Πάει κ' ἔρχεται σὰ νὰ θέλει νὰ ξεσκίσει τὰ χέρια της ἀπὸ τὴν
ἀπελπισία. Βρίσκει ξάφνου τὸ βραχιόλι. Τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο της
καὶ τὸ πετᾷ χάμου. Νά ! πάρτο ! Τίποτα πιά ἀπὸ σένα ! Πάρτο !

ΝΟΝΟΣ. "Ω ! πῶς κάνεις ἔτσι Ρίτα, σὰν παιδί, πῶς εἶναι
δικό μου . . . Τὸ κακόμοιρο. Πιάνει ἀπὸ χάμου τὸ βραχιόλι καὶ τὸ
ἀφήνει στὸ τραπέζακι μὲ εἰρωνικότατη ἡρεμία χαμογελώντας. Δὲ θὰ τὸ
πιστέψει κανεὶς. Γιὰ μένα . . . γέρος ἄνθρωπος . . . νονός σου . . .
Μὰ τότε πρέπει νὰ πετάξεις πέρα καὶ τὰ χαλιά αὐτά, καὶ τὶς κουρ-
τίνες, καὶ τοὺς πολυέλαιους, καὶ τὰ λουλούδια, καὶ τὰ πορτραῖτα·

γιατὶ ὅλα εἶναι δικά μου! ὅλα δικά μου! τῆς πιάνει ἄκρη ἄκρη τὸ φόρεμά της. Καὶ τὰ ροῦχα αὐτὰ ποὺ φορεῖς δικά μου εἶναι!

ΡΙΤΑ. ὦ, πῶς νὰ γλυτώσω, πῶς νὰ γλυτώσω . . . πάψη. Μέσα στὴν ἀτιμία ἓνα χρόνο λοιπὸν τώρα μᾶς τύλιξες, τραβᾷ τὰ ροῦχα της σὰ νὰ θέλει νὰ τὰ ξεσκίσει, πάει κ' ἔρχεται σὰν πουλάκι πιασμένο στὴν παγίδα. Μὲ τρομαχτικὴ ἡρεμία. Ἀλήθεια λοιπὸν; ὅλα εἶναι δικά σου; Καὶ τὰ ροῦχα αὐτὰ ποὺ φορῶ; καὶ τὸ αἷμα μου δικό σου εἶναι; Ἐσὺ πιά μᾶς τρέφεις ἐδῶ μέσα ὅλους;

ΝΟΝΟΣ. ὑποβλητικά, σιγὰ πλησιάζοντάς τηνε καὶ σκύβοντας μὲ φριχτὸ χαμόγελο: Μάταια ἀνεπεταρίζεις, παρακαλεῖς, ἀντιστέκεσαι κι ἀρνᾶσαι! Σέρνεσαι! Ὅλο καὶ σέρνεσαι, μυστηριώδικα. Τὸ νοιώθεις; πάψη. Μὲ τὸν ἴδιο τόνο. Τὸ νοιώθεις;

ΡΙΤΑ. ξεσπᾷ. Δὲν κρατιέται πιά, συγκεντρώνει ὅλες της τίς δύνამες: Φύγε! Μὴ μοῦ μιλεῖς; μὴ μὲ κυττάζεις! φύγε! ἀνοίγει τὴν πόρτα ἔξω φρενῶν, ὁ νονὸς ὀπισθοχωρεῖ, ἡ Ρίτα τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ καὶ τονε σπρώχνει.

ΝΟΝΟΣ. Ρίτα! Κεφάλι σηκώνεις σὲ μένα. Πρόσεξε! . . .

ΡΙΤΑ. σοβαρή. Ναί, ναί, κεφάλι σηκώνω. Δὲ σὲ φοβοῦμαι! Ἀκοῦς; Δὲ σὲ φοβοῦμαι! Σὲ διώχνω! Ἀπὸ τὸ σπίτι μου σὲ διώχνω!

ΝΟΝΟΣ. Ἐμένα διώχνεις! ἐμένα;

ΡΙΤΑ. ἀπὸ κοντά, ὑπόκωφα. Ναί, ναὶ ἐσένα! ἐσένα!

* Τὴ στιγμὴ αὕτὴ νὰ ὁ Φιόρος.

ΡΙΤΑ. μὲ ἀνεκλάλητη χαρὰ ἀνοίγοντας τὰ χέρια της. ὦ ἔλα!... ἔλα!...

ΑΥΛΑΙΑ